

מבין משאבים 2286-

ח' באב תשפ"ב -

5 אוגוסט 2022

ברכות לכיתת ארז על סיום שנת המצוות והחופש "המשימה האחרונה"

מעין	הילה	תום	אריאל	ניק
ברקוביץ	פרסי	ביל	רדיון	נוסאי

מה בעלון:

ברכה ותודות / סיטי ממן
ברכה לכיתת ארץ / היפה ענבר
חייט בסרט / אורן ענבר
סבא אפי מספר (מצבדות השורשים של ניה מוסאי)
מצבדות השורשים של תומ ביל
סיכום ותודה מחברי הקולונה
בעקבות הנסיון לפרוץ בדואית / טובה אבריאל
מהנצפה בישובנו / נעה פרסי

מלף טוב ושפצ ברכות
לרווית וצרון ברקוביץ
להולדת הבת, אחות לאריאל
נכדה לאמיר וצנת
ויצל ברקוביץ
בית משאבי עדה

ברכה ומזל

שכבת ארז היקרים,
איזו התרגשות!! עשיתם זאת. הרמתם את הצגת שנת המצוות שלכם!!
אני גאה בכם
ההתמדה והרצון להצליח היו לנגד עיניכם לאורך כל הדרך, והדרך לא הייתה פשוטה,
זוהי כוחה של כיתה והחוויה הזאת תלווה אתכם עד חג המחזור שלכם!
זאת הזדמנות נהדרת להודות גם לכם ההורים, שדחתם והובלתם את הרמת המופע, כדי
שילדיכם יוכלו לחוות זאת ולהיות גאים בעצמם.
אני רוצה להודות לכל מי שלקח חלק בהפקה החשובה הזאת:
יואב קריקובסקי הבמאי של ההצגה
יאיר בלטרן ואורן ענבר על כתיבת התסריט והשיר
מור בן טל שהובילה את הפרויקט ודאגה לכל הפרטים, קטנים כגדולים
אוה ליפשיץ בן-סעיד על הריקודים
גילי בן טל על עריכת הסרטונים לריקודים
עפרי בלטרן על השיר
קטיה רדין על עיצוב התפאורה והתלבושות
יניב גלעדי על ההקלטות
סתיו כהן על צילום הקליפ
צוות ההגברה: דובי אשל, חן פרסי, מעין עובדיה, ניקו גולדפישר.
לצוות שדה בוקר על התאורה ולעומר ארליך בראשם
לירדן ונטע הגרעיניריות, שליוו את הילדים בחזרות ולשאר חברי הקומונה שעזרו לאורך
הדרך
גל שוויצר, מדריכת הנעורים, שנכנסה לפני שלושה שבועות וישר קפצה למים ונרתמה גם
היא למשימה.
לשכבה ח', עוזרי הבמה ועוזרי ההפקה בכל הסידור הכללי
ולנעורים, האלופים שלנו, שהיו שם מאחורי הקלעים
ולתלונן ד'ו' שטרחו אתמול והשקיעו בעוגות שחילקו לכולם אתמול בערב
דוד ניצן על צילום התמונות, רונית בן-טל על עיצוב הלוח בחדר האוכל
צוות האחזקה, ניר ומעוז, על העזרה בהקמת הבמה והמענה המהיר לכל בקשה.
סימונה וצוות חדר אוכל על ההירתמות לארוחות המשפחתיות והכיבוד בערב זה.
בלעדיכם כל הערב הזה לא היה קורה.
ואם אמרתי בהתחלה שזאת כוחה של כיתה, אז ללא ספק זאת גם כוחה של קהילה
שנמצאת שם כשצריך אותה.
תודה רבה לכולם!!!

מנהלת החינוך הבלתי פורמלי סיגי ממון

מרכה לכיתת ארץ

ערב טוב וחג שמח לכולם,

יש האומרים גיל מצווה - גיל האהבה.

לצד תהליך הגדילה וההתבגרות של הילדים, גדלה גם יכולת ההשפעה שלהם.

הם נהיים חזקים יותר, גדולים יותר ואט אט הופכים לאנשים בוגרים מן המניין.

ביהדות אומרים שבגיל 13, למרות הצורך לקבל מההורים, מתחיל להתעורר אצל הילד רצון פנימי של השפעה מתוך בחירה.

וההורה? הוא מברך "ברוך שפטרנו מעונשו של זה"

בפשט, משמעות המשפט ברורה לכולם: לפני גיל מצוות נאלץ האב לקבל על עצמו את

העונש על חטאי בנו וכעת מברך על שאינו מחויב עוד בחטאיו של הבן.

מסתבר, שהשפה העברית שלנו טומנת בחובה סודות רבים, המגלים לנו עולם מלא ביופי ואהבה.

כך לדוגמא, שורש פ.ט.ר קשור לשורש פ.ת.ח

הידעתם שתינוקה הראשון של האם נקרא פטר רחם. ומשמעות הצרוף היא שהתינוק

הראשון פותח את רחמה של אימו ואת רחמיה כלפיו.

עוד אומרים חז"ל, שבברכת "ברוך שפטרנו" שאומר האב, הוא למעשה מודה על הזכות שבנס פתח את ליבו לאהבה ולתיקון המידות.

ניב, אריאל, תום, הילה ומעיין, בני ובנות מצווה יקרים,

בשם מנהלת החינוך משאבי שדה, אני מאחלת לכם להיות מלאי אהבה שאיתה תזכו

להשפיע, להרגיש ולהיות בוגרים משמעותיים בכל מקום שתבחרו להיות.

לכם הורים יקרים,

המשיכו להנות ממה שכבר זכיתם לו - להרגיש לב שנפתח ומתרחב, לנוכח הפלא שגדל אל מול עיניכם.

ומה משמעותה של קהילה באירוע הזה? הקהילה היא הלהקה והקהל.

הלהקה שניצחה והובילה את המופע הזה, חרף כל הקשיים וכנגד כל הסיכויים. ברוח של

נתינה ועזרה. להקה שהסולנים שלה הם בני המצווה שעל הבמה וברקע שלה הורים מלאי

מוטיבציה ואנשים מהקהילה שהתנדבו לעזור בהפקה ולהרים את האירוע המופלא

והמרגש הזה. זה כל כך לא מובן מאליו!

והקהל שיושב כאן, משפחות וחברים, שבאו להיות חלק ולשמוח בשמחתם של בני ובנות המצווה.

ברגעים כאלה כולנו משפחה אחת וכמה טוב שיש לנו בית.

מזל טוב וחג שמח לכולם

הילה ענבר בשם מנהלת החינוך משאבי שדה

מילות שיר הסיום בהצגה של כיתת ארז נכתבו על ידי אורן ענבר

חייט בסרט

חיכינו לבר-מצווה המדוברת
סיבה טובה לראות כיתה שלמה רוקדת
לא בקצב ואולי איטי
נהפוך את הסיפור הדמיוני הזה לאמיתי
תודו שזה יפה
גרמנו לכולם להסתכל עלינו כל הזמן
עלינו לבמה
אבל לא ברור לנו איך הטווסים - עדיין כאן
אנחנו בני מצווה שפה חיים בסרט...

כולנו בסרט
מה זאת אומרת?!
עולים למצוות בני ובנות כיתה ארז

בבמה כולנו פה בהיי
לא צריך לדאוג
הטווסים עליי
אנחנו בני מצווה שפה חיים בסרט....

אמרו לנו תמיד שהגודל לא קובע
במקרה של כיתה-ארז, די קולע
לעולם הזה יש קצב משגע
נגמר לנו היום, והוואיפיי מקרטע
עד שיש בר מצווה
הקיבוץ מתלבט
ונעצר, ברגע האמת
הגדולים חושבים שלנו לא קשה
כי ת'נגב לא הצמחנו ולא נולדנו כש...

אנחנו בני מצווה שפה חיים בסרט
חמישייה - שעושה את זה אחרת
שתגרום ללב שלכם תמיד לזוז לפי הקצב
בואו נדליק פה את הערב

כי גם אתם חיים פה את הסרט
פה בקיבוץ עושים את זה אחרת
שנגרום לגוף שלכם תמיד לזוז
לפי הקצב מהחד"א עד הרפת...

תמונות מהקליפ
אז איזה משימות פיספסנו השנה....
ערב חלוץ בודד
הכנת פינת חמד לקיבוץ
ביקור ביישוב דתי
פעילות למען ותיקי הקיבוץ

ריקוד הטווסים

סבא אלי מספר (מצבדות השורשים fe ניה מוסאי)

נולדתי ב- 2/3/1946, כ"ט באדר א' תש"ו, בביתי שבעיר סידי בל אבבס שבאלג'יריה להוריי אלברט ורוזין בן סעיד (אני ואחיי נולדנו בבית).
שמי, אלי, ניתן לי על שמו של סבי מצד אבי ששמו היה אליהו. הוא מת בגיל צעיר בזמן מלחמת העולם הראשונה, כששירת בצבא צרפת ולחם נגד הגרמנים.

כינוי החיבה שלי במשפחה הוא לילי.
אני השני מבין ארבעה אחים - אחותי הגדולה ויויאן, אני, אחי לוסיה ואחותי רג'ין.
בילדותי באלג'יריה היה לנו בית ערבי עם חצר ענקית באמצע כאשר היו 10 משפחות יהודיות בדירות של מקסימום שני חדרים ומטבח. היו שירותים משותפים בחצר לכל המשפחות, מים היינו לוקחים מברזיה, עד שהתקינו מים בתוך הדירה. בימים חמים כל השכנים היו יושבים בחצר, כי בדירות היה חם ולא היו מאווררים, וההורים היו מדברים ביניהם והילדים היו משחקים.

לסבי ולסבתי היתה חנות למכירת בדים כמו שרואים היום בדרום תל אביב. סבא שלי היה נוסע באופניים לכפרים מסביב לעיר עם ארגז בדים והיה מוכר אותם לערבים שהיו תופרים מהם בגדים. זו היתה עבודה קשה מאוד.

רוב היהודים באלג'יריה היו מסורתיים וכך גם אנחנו. שמרנו על כשרות, חגגנו את החגים והלכנו לבית הכנסת, לפעמים בשבת ובעיקר בראש השנה וביום כיפור. חגגנו את כל החגים היהודים וגם את החגים הנוצריים וכך קיבלנו הרבה מתנות ושוקולדים.

בשבתות לא עשינו דברים מיוחדים. יום שבת היה יום לימודים ועבודה רגיל, ויום המנוחה היה יום ראשון. בימי שישי אמי היתה מכינה סיר של חמין ומביאה אותו לאופה שליד הבית. האופה היה מכניס את הסיר לתנור הגדול, בו נאפה הלחם וביום שבת היינו לוקחים את הסיר חזרה לארוחת צהריים. המאכל שהיה אהוב עלי במיוחד, פרט לחמין, היה קוסקוס על בסיס לחם יבש עם רוטב מאוד טעים ונקניקיות מרגז.

בסביבה בה חיינו היו יהודים, מוסלמים ונוצרים והיו לנו קשרים עם כולם, ואף למדנו ביחד באותו ביה"ס, לא היה בית ספר יהודי או מוסלמי. באלג'יריה שלטה צרפת ולמדנו בביה"ס בצרפתית לפי תוכנית הלימודים בצרפת, מהגן ועד הברכות.

בשנים מסוימות, בזמן החופשה מבית הספר, הייתי הולך לבית הכנסת ושם היתה כיתה שהיינו לומדים בה עברית אבל רק לתפילות, לא הבנו את משמעות המילים. בר המצווה שלי צוינה בעלייה לתורה בבית כנסת ולאחריה ארוחה שהמשפחה הכינה.

בשנת 1954 החלה מלחמה באלג'יריה, בה הערבים רצו להשתחרר מהשלטון הצרפתי. אנחנו השתייכנו לצרפתים אבל חיינו ברובע ערבי והיינו ביחסים טובים מאוד עם האוכלוסיה הערבית. בשנת 1960 עברנו מהרובע הערבי לרובע הצרפתי, מכיוון שחששנו שערבים שלא מכירים אותנו יהרגו אותנו. בשנת 1962 עזבנו יחד עם כל הצרפתים את אלג'יריה. הממשל הצרפתי דאג להעביר את כל אזורנו שהיו

באלג'יריה לצרפת ואף עזר כספית לכל המשפחות כדי שיוכלו להסתדר מחדש. הגענו לפריז, גרנו אצל אח של אמי, עד שמצאנו דירה לא רחוק ממנו.

כשהייתי בן 13 בערך השתייכתי לתנועת הצופים היהודיים באלג'יריה ובהמשך לתנועה ציונית - דרור (באלג'יריה ובהמשך בצרפת) שהיתה קשורה לקיבוץ המאוחד. במסגרת תנועה זו הכרנו את מדינת ישראל. היה שליח מהארץ שהיה אחראי על המדריכים שלנו. התנועה חינכה לעלייה לישראל, לקיבוצים. היינו מאורגנים בקבוצות לפי גילאים, כשחלק מהמסלול היה עלייה לארץ בגרעינים.

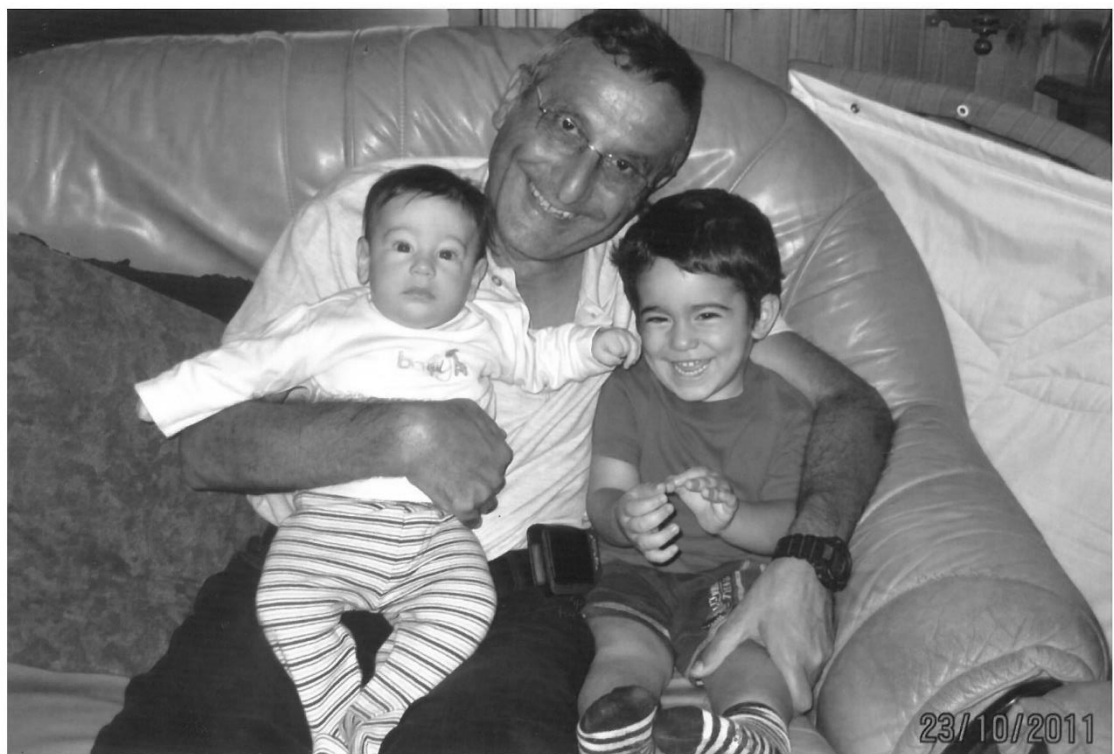
בבית לא דיברו הרבה על ארץ ישראל ובהיותי בתנועת דרור, בהתחלה באלג'יריה ובהמשך בצרפת, ידעתי שאני רוצה לעלות לארץ ישראל, לקיבוץ. הוריי ידעו על רצוני לעלות בגיל 18 אבל לא הסכימו כי ידעו שהחיים בארץ יהיו קשים יותר מאשר בצרפת וזאת גם מאחר שדודים שלנו, שעשו עלייה בשנות החמישים, לא הסתדרו וחזרו לצרפת. כאשר הגרעין המיועד לעלות למשאבי שדה התגבש, הוריי גילו התנגדות נחרצת. הם הציעו לי לנסוע לביקור בארץ והיו משוכנעים שלאחר הביקור התלהבותי לעלייה תפחת.

בשנת 1964 נסעתי עם חבר מהתנועה לחופשה של חודש בקיבוץ משמר הנגב. טיילנו בארץ, עבדנו במשמר הנגב וביקרנו חברים בקיבוצים נוספים. חזרתי לצרפת ולמחרת החזרה ראיתי שהדרכון שלי נעלם, הוריי לקחו לי אותו, כדי למנוע ממני את העלייה לארץ, שהיתה אמורה להתרחש תוך מספר חודשים בודדים. הויכוחים עם הוריי נמשכו חודשים ובסופו של דבר הם ויתרו.

לפני העלייה הגרעין התגבש בחווה חקלאית בדרום צרפת וניתן לו השם "גרעין חלוצה" (בגרעין היו חברים מבלגיה, צרפת ומרוקו). ב- 4.11.1965 עליתי עם הגרעין של "דרור", שמנה כ-45 חברים, באוניה לחיפה ושם חיכו לנו חברי הגרעין, שכבר היו במשאבי שדה, והסיעו אותנו לקיבוץ.

לצה"ל התגייסתי עם כל הגרעין ושירתנו בנח"ל. בהתחלה לא היה לי תפקיד מיוחד ובהמשך הייתי חובש. בזמן שירותי הצבאי, בשנת 1967, פרצה מלחמת ששת הימים, הייתי במחלקת נח"ל בקיבוץ אשדות יעקב.

בשנת 1970 יצאתי ללימודים באפעל שם הכרתי את נעמי. בשנת 1971 התחתנו באולם בקיבוץ אלונים. התחתנו כמה זוגות ביחד ולחתונה הגיעו הוריי מצרפת וחברים מאלונים וממשאבי שדה.

מצבות השורשים *de* תום ביל

אני תום,

נולדתי בשווייץ, בכפר בשם ארני שנמצא ליד ציריך. שם חייתי 9 שנים. כשהייתי בן 9 עברנו לארץ והתמקמנו במשאבי שדה, שם אנחנו חיים עד היום. יש לי משפחה גדולה. המשפחה מצד אמא חיים בישראל והמשפחה מצד אבא חיים ברובם בצרפת.

יש לי אח אחד, שמעצבן כמו חמישה, אבל למרות זאת אני אוהב אותו. אני אוהב לשחק עם חברים, לשחק בטלפון ולראות טלוויזיה. המאכל האהוב עלי במסעדות הוא פיצה ובבית אני הכי אוהב שאמא מכינה אוכל יהודי, בעיקר צ'יקן-טיקה-מסאלה (מתכון בהמשך). הצבע האהוב עלי הוא אדום, מאז שאני זוכר את עצמי. יש לי כלבה חמודה מאוד, היא גדולה ולפעמים קצת טיפשה. אני ממש אוהב לשחק איתה ולשגע אותה עם כדור.

אני יודע כמה שפות: עברית, גרמנית, אנגלית וצרפתית. גרמנית אני יודע מכיוון שגדלתי בשווייץ ואבא שלי גרמני ומדבר איתי גרמנית. אנגלית, ההורים מדברים ביניהם בבית. צרפתית, יש המון צרפתים במשפחה והסבתות ממש מתעקשות לדבר איתי צרפתית, גם הייתה לי מטפלת שדיברה צרפתית. עברית, אמא תמיד דיברה איתי כשגרנו בשווייץ וגם הייתי בגן ובית ספר יהודי, לישראל הגעתי כשכבר ידעתי עברית ואפילו אין לי מבטא או שגיאות קטיב...

יש לי שם ממש ארוך, קוראים לי תום מאייר ביל מוריוסף. לפעמים כשבא לי לעצבן את אמא אז אני מוסיף גם מוחמד. ביל – מוריוסף כי אמא לא הסכימה לוותר על השם משפחה שלה, למרות שהוא ממש ארוך. מאייר (שזה מאיר במבטא צרפתי) כי המוהל לא הסכים לחתוך אם אין לי שם יהודי, אז אמא זרקה משהו...

תודה שקראתם, תום "מאייר", ביל מוריוסף.

אבא – מיקי (מיכאל) ביל

יש לי שני אחים ושני ילדים. נולדתי ב 28.9.1976 בבית חולים "פריז קושן" בצרפת. נולדתי בפריז ובגיל חצי שנה עברתי עם הורי לפיליפינים. שם גרנו 4 שנים ושם האחים שלי נולדו. שלושתנו נולדנו בשלוש שנים. כשגרנו בפיליפינים הייתי בגן אמריקאי וכל אחד מאיתנו הייתה לו מטפלת בשבילו. היה לנו בית גדול עם בריכה גדולה וטיילנו הרבה באסיה, אבל הייתי צעיר ואני לא זוכר הרבה.

בגיל 4 וחצי אבי סיים את התפקיד שלו ועברנו לקולון בגרמניה. לא ידעתי גרמנית בכלל, רק אנגלית וצרפתית. הורי רשמו אותי בגן יהודי בעיר, אבל לא אהבתי את הגן והוא גם היה רחוק. המעבר לא היה קל בגלל הקושי בשפה. בחצי שנה הראשונה, לא דיברתי בכלל בשעות הגן.

גרנו בדרום קולון, פרוור של העיר, היו שם הרבה ילדים והיינו משחקים כדורגל, היה נהר ויער גדול ממש קרוב לשכונה שלנו. מהילדות עדיין יש לי חברים, שאני שומר על קשר איתם, אתה מכיר את ליאור.

למה קראו לך מיכאל? האמת שאין לי מושג, בטח סתם כי זה שם יפה. אבל בכל מקום שגרתי בו קראו לי משהו אחר. בצרפת הייתי "מיקאל" באיטליה קראו לי מיקלה, בארה"ב קראו לי מייק' או מייקל ועכשיו אני מיכאל, אבל כולם קוראים לי פשוט מיקי.

מה אתה זוכר מהבר מצווה שלך?

במשך שנתיים ואולי יותר הייתי צריך ללמוד לקרוא עברית. למדתי ביחד עם האחים שלי ועם ליאור ועוד כמה בקבוצת למידה שנקראה "תלמוד תורה". הייתה לנו מורה ישראלית לעברית ועשינו לה צרות, מסכנה... שנה לפני הבר מצווה, למדתי את הדרשה שלי עם החזן והיה ממש קשה, בעיקר לזכור את המנגינה ולהבין את משמעות המילים.

הטקס היה בבית הכנסת הגדול של קולון ואני התרגשתי מאוד. הרבה אנשים שאני לא הכרתי ומשפחה מכל אירופה הגיעו. אח"כ הייתה מסיבה בטירה.

איך היו היחסים שלך עם האחים שלך? כשהיינו קטנים שיחקנו המון ביחד. אח"כ כשגדלנו היו לנו גם חברים משותפים וכל שנה בילינו יחד בדרום צרפת בבית הקיץ של המשפחה בעיירה "וואלוריס". הרבה דודים ובני דודים היו באים לבקר אותנו שם ואני זוכר את התקופה הזו ממש לטובה. בילינו בים, אכלנו טוב, טיילנו והלכנו הרבה לבריכה. אני זוכר את הנסיעות האלו ממש לטובה.

מה אתה זוכר מתקופת בית הספר/ילדות שלך?

הייתי ספורטאי ממש טוב. שיחקתי טניס וכדורגל בנבחרת האזורית. נסעתי למכביה וייצגתי את גרמניה בריצה בשנת 1992.

כשהייתי בן 16 גרתי שנה שלמה בארצות הברית, בניו ג'רזי, אצל משפחה אמריקאית. **איזה צרות עשית להורים שלך?** האמת שעשיתי מלא שטויות עם החברים שלי אבל אני לא רוצה לתת לך רעיונות.

מה הדברים המיוחדים שעשית? אני גרתי בדי הרבה ארצות: פיליפינים, גרמניה, צרפת, איטליה, ארה"ב, שווייץ ועכשיו ישראל...

מה התחביבים שלך היום: אני אוהב לבלות עם המשפחה ולטייל ביחד ולצאת לריצות. כמובן שגם לנסוע ולבקר משפחה בצרפת.

מה אתה מאחל לי לבר מצווה: מלא דברים. שתהיה שמח, שההתפתחות שלך תהיה חיובית ושתקבל את עצמך ותבין שאתה נהדר. העיקר שתהיה מאושר ותאהב את עצמך.

עדכון'ט מועדון הנימ:

אהרון אלוףאי, (שהיה) חייף בודד,
התחתן וצלל, שיהיה במלל טוב.

ברכות לאביאלי, חייאת חדשה

שהגיעה למסק,

מאומצת אלף הילף ואורן ענבר.

**ברוכה
הבאה!**

ברכות לאיתר צמח
שיצא לפנת שירות ברובוט'קה,
סיהיה בהצלחה!!

ברכות מהמסיבה לסיום שנת שירות של הקומונה הראשונה של תנועת

חברי קומונת נאָב

מחזור א'

לאור, נאָב, ירדן, אייל, עדן ועמית

תודה!!!

על שנה משמעותית ומלאה בחוויות כאן במסלולי שנה

אתם חלק בלתי נפרד מהנוף הקיבוצי

תודה על החלק שלכם בחינוך-תרבות-נוי בשנה זו, על ההיראות והנכונות להיות

בכל מקום ולעזור בכל מה שטוב

מקווים שהשנה הייתה חוויה בלתי נשכחת עבורכם בדיוק כמו עבורנו

אווהבים אתכם ומחכים לכם כאן אחרי שתתחזקו.

קיבוץ מסלולי שנה

נוי- חינוך- תרבות

וכל הקהילה

המושבים במשק

קומונה יקרה

לפני שנה, כמעט, נפגשנו בפעם הראשונה. שישה חברים. קומונה, נאמר לי שהם רוצים

לעבוד בנוי. קדימה, אמרתי... לקח כמה שבועות עד שהרצון הבשיל לכדי מעשה.

ואז... בוקר אחד הופיעו השישה. שלוש בנות ושלושה בנים. חריצות, רצינות ושמחה היו

המאפיינים המיידים שלהם. ירדן, נטע, עדן, עמית, אייל וליאור. אתם אוסף נדיר.

הפכתם כמעט מיד לחלק בלתי נפרד מהצוות.

תגידו שזה מובן מאליו, ואני אגיד שמאחורי כל מובן מאליו יש אנשים.

שום דבר לא מובן מאליו. בהצלחה בהמשך. אני בטוח שתבלטו בכל מקום שתגיעו אליו.

תהנו בשרות הצבאי ותהפכו אותו למשמעותי עבורכם.

משפט אחרון להורים, הילדים האלה זו התוצאה של החינוך שלכם. תודה גם לכם.

סיכום פנת שירות

לקיבוץ משאבי שדה, אם לומר את האמת, אנחנו לא יודעים איך לסכם שנה שכזו.

כבר מהרגע הראשון, כשעוד היינו מבוהלים ומפחדים, קיבלתם אותנו בידיים עוטפות והמון אהבה. לאט לאט יצא לנו להכיר המון אנשים מדהימים, שנכנסו לנו ללב. שמחנו לקחת חלק בעשייה הקיבוצית ולהצליח לגעת כמעט בכל הענפים.

זכינו לגלות ולחוות שלל חגים ומסורות מיוחדים.

נהנינו להכיר את מירב הדורות והמכרים שלכם, אם זה במסגרות, או אפילו סתם בשבילי הקיבוץ.

רוצים להודות לכם על הדאגה האין סופית כלפינו, על ההתעניינות ועל כך שלא הערתם לנו פעם אחת על כל הרעשים המוגזמים שעשינו.

תודה שפתחתם לנו את דלתכם ואירחתם אותנו בצורה הכי טובה שאפשר.

רוצים להודות באופן אישי לכמה מקומות מיוחדים:

תודה לכלבו שנתן לנו מקום מפלט ועזר לנו ברגעי צרה והיה לנו כאוֹזן קשבת.

תודה לחד"א שתמיד יצאנו ממנו שבעים ועל שאר פינוקי האקסטרה שקיבלנו מכם.

תודה לענף הנוי שככל שתרמנו לו נתרמנו גם בעצמנו.

למדנו והסכלנו ואף זכינו להפוך את הסביבה שלנו ליפה ונעימה יותר.
 תודה לפאב שגם בו נתרמנו לא מעט אבל אל תגלו לאף אחד.
 תודה לתרבות ששיתפו אותנו והכניסו אותנו יותר ויותר לאווירה הקיבוצית והמשפחתית,
 ותודה גדולה לחינוך שחוץ מלסיים כל יום גמורים סיימנו אותו עם חיוך גדול על הפנים
 והמון סיפורים וחוויית מצחיקות.
 תודה בפרט לתלון אי-גי' על חמידות ותמימות אין סופית.
 לתלון די-וי, שלמרות שלא היה פתוח רוב השנה, זכינו לחוות איתכם רגעים יקרים.
 לנעורים הצעירים תודה לכם על המון רגעים משמעותיים ועל צחוק שלא נגמר,
 ותודה לנעורים הבוגרים על חברויות וקשרים מיוחדים, שילוו אותנו לכל החיים.
 ולתודה הסופית תודה לכם קיבוץ משאבי שדה על שנה מיוחדת, שלא נשכח לרגע, ועל
 מקום שהפך להיות הבית השני.

בנוסף לעבודה בקיבוץ, במהלך השנה יצא לנו לעבוד ולהכיר את הכפר הבדואי ביר הדאג',
 שם עבדנו בבית ספר היסודי עם ילדי הכפר, התארחנו במשפחות ויצא לנו ליצור מפגשים
 מקרבי תרבויות ומרגשים.

אוהבים את כולכם ונפגש שוב בביקור הבא
 באהבה עדן, ירדן, נטע, עמית, ליאור ואייל

מלא טוב ושפא ברכות
 לדניאל ושלומי אלקיים
 להולדת הבן, אח ללביא ואילי
 נכד לאולה ומרצי
 בית משאבי שדה

נכתב בעקבות הנסיון לשרוף בדואית,
מה שלא נתן לי לישון בלילות,
שפכו עליה בנזין ונתנו לה לשתות בנזין.

בת המדבר

חיים במאסר

כל זכר לא חשוב הגיל

שולט בחייה ומגביל

בת המדבר

חיים במאסר

בחרב בשריפה ובפיגיון

יכניע דרכך לציות לעליון

בת המדבר

חיים במאסר.

שרתי את הגבר הזכר

חייד הם נכס ומסחר

בת המדבר

חיים במאסר.

טובה אבריאל

לחבי יונקמן

והמשפחה

משתתפים באבלכם על פטירתו של האב

ברוך תעזי ז"ל

בית משאבי שדה

לתושבי ומטופלי רמת הנגב שלום רב,

עברנו למשכננו החדש הנמצא בין המועצה לבית הספר התיכון.

הטלפון החדש במרפאה: 08-6207220

הפקס: 08-6207227

המייל: 086207220@Clalit.org.il

עם המעבר למרפאה החדשה חלו כמה שינויים המותאמים לסטנדרט של קופת חולים כללית.

- בכניסה למרפאה מוצבת עמדה לניהול תורים בה ניתן להוציא מספרים לאחות, בדיקות דם, רופא משפחה ורפואה יועצת.
- שימו לב, לא ניתן יהיה לבצע בדיקות דם ללא הזמנת תור מראש.

על מנת להקל עליכם, ניתן להזמין תורים לרופא המשפחה, בדיקות דם, רפואה יועצת באפליקציה ללא המתנה.

- קיימת עמדת מידע ושירות בה ניתן להדפיס אישורי מחלה, אישור ביקור במרפאה, תוצאות בדיקות מעבדה, תוצאות צילומי רנטגן, העתקי טופסי 17 ועוד...

**שעות פעילות המרפאה מפורסמות באתר הכללית ולא תשלח מידי שבוע תוכנית
שבועית כפי שנעשה בעבר. במידה ויהיו שינויים נפרסם בהתאם.**

בברכת בריאות,

צוות מרפאת רמת הנגב

למרגלית סיקרון

והמשפחה

משתתפים באבלכם על פטירתה של האחות

לאה חסון ז"ל

בית משאבי שדה

היום האחרון לסיום הלימודים צוין בנעורים הבוגרים בלילה לבן, שמהלכו אספו הנערים את כל הפחים הירוקים והכתומים מהמשק ושמו אותם בכניסה הראשית לחדר האוכל. המראה היה מרשים. אבל הדעות אצל החברים היו חלוקות לגבי המעשה: מעשה קונדס או מעשה עבריות.

מה שבטוח שהקליפ הקצר עם הפחים שעונים בשירה לפח אשפה שנמצא על המרפסת היה מקסים. אפשר לראות את זה בטיקטוק של אורי מור יוסף

Never mind,
I'll find
someone like you

חופש גדול, הילדים בקיטנות, כל המערכות בפעילות מלאה.

אספה מתקיימת כמעט כל שבוע במטרה להגיע בהקדם להחלטות שיאפשרו את קליטת הבנים.

מלכודות לאיסוף הטווסים הוצבו בקיבוץ.

איזור הלולים ואיזור העגלות הצעירות נוקה לחלוטין, במסגרת ההכנה לשכונת הבנים.

עם תחילת חופש האבי שנה

